

Osiągnięcia nauki powinny być wykorzystane w produkcji *Z konferencji typologiczno-leśnej w Rydze*

W Rydze odbyła się niedawno sesja naukowa poświęcona zagadnieniom zastosowania typologii leśnej w gospodarstwie leśnym. Minęło już ponad trzy lata od wszechzwiązkowych obrad w zakresie typologii leśnej, które stwierdziły konieczność wprowadzenia do praktyki gospodarstwa leśnego określenia typów lasu (przyjmując za punkt wyjścia warunki wzrostu lasu), zarówno według metody opracowanej przez akademika W. N. Sukaczewa, jak i według typologii, opracowanej przez rzeczywistego członka Akademii Nauk Ukraińskiej SRR — P. S. Pogrebniaka.

Wygłoszone na tej sesji referaty miały za zadanie wykazać, jak stosuje się w praktyce naukowe wnioski o typach lasu, wyciągnięte przez W. N. Sukaczewa i P. S. Pogrebniaka.

Zagadnienie to zreferowali: rzeczywisty członek Akademii Nauk Białoruskiej SRR W. I. Pierochoł w referacie pt. „Niektóre zagadnienia z dziedziny zastosowania typologii w gospodarstwie leśnym“, doktor nauk ekonomicznych G. P. Motowiłow w referacie pt. „Zastosowanie typologii leśnej w urządzaniu lasów“, kandydat nauk rolniczych D. D. Ławrinenko w referacie pt. „Różnorodność urodzajności gleby i znaczenie jej oceny dla praktyki gospodarstwa leśnego“. Te zagadnienia znalazły również swoje odbicie w referatach ogólnie charakteryzujących praktykę gospodarstwa leśnego w poszczególnych strefach klimatycznych ZSRR: kandydata nauk rolniczych A. J. Zwjedrisa pt. „Typologiczna klasyfikacja lasów w Łotewskiej SRR“, członka - korespondenta Akademii Nauk BSRR Jurkiewicza pt. „Typologia dąbrów Białoruskiej SRR i jej praktyczne znaczenie“, kandydata nauk biologicznych F. S. Jakowlewa pt. „Typy lasów Karelii i ich znaczenie gospodarczo-leśne“ i innych.

Członek rzeczywisty Akademii Nauk USRR P. S. Pogrebniak w referacie pt. „Typologiczna ocena gleb mało urodzajnych, dla celów hodowli lasu“ oświetlił zagadnienie stosowania zabiegów agro-laso-melioracyjnych przy uproduktywnieniu tych gleb. Referent wskazał, że bardzo zbliżone możliwości rozwoju lasu na piaskach pływających i szkieletowych gliniastych, a także kwaśnych torfiastych glebach uwarunkowane są małą ilością związków mineralnych, przyswajalnych dla roślin. Po zniszczeniu lasu gleby te (z wyjątkiem częściowo kwaśnych torfiastych), tracą najbardziej cenne, przyswajalne związki pokarmowe wpływające na urodzajność gleby zawarte w próchnicy, wskutek czego na terenie uprawy leśnej pojawiają się fragmenty gleb, których wydajność jest znacznie niższa od normalnych leśnych gleb borowych. Należą tu wrzosowiska zachodniego typu, liczne kategorie wyjałowionych piasków borowych i piaski lotne. Najważniejszą przyczyną słabego przyjmowania się i złego wzrostu upraw w tych przypadkach jest degradacja gleby leśnej, albo nawet zupełne zniszczenie właściwej gleby leśnej. Następstwem tego jest mała pojemność wilgotnościowa i suchość takich gleb oraz ich ubóstwo w składniki pokarmowe. Założenie na nich uprawy, nawet tak mało wymagającego gatunku jakim jest sosna, jest możliwe tylko pod warunkiem utworzenia choćby elementarnej gleby.

Jeśli dla normalnych gleb leśnych wszystkich typów boru najbardziej racjonalne są gęste uprawy rzędowe (15—20 tys. sadzonek na 1 ha), to dla omawianych warunków gęste uprawy rzędowe są niepożądane, ponieważ źle rosną i łatwo poddają się suszy, chorobom, owadom itd. Ich zły wzrost spowodowany jest brakiem związków pokarmowych, spotęgowanym niedostateczną objętością gleby, przypadającą na poszczególne drzewa (tj. przy jednakowej głębokości systemu korzeniowego — niedostateczną powierzchnią pokarmową).

Badania starych upraw rzędowych na piaskach Nizniednieprowskich, utworzonych na warstwach pochodzenia eolicznego, wykazały następczą zależność wysokości drzew od zwarcia drzewostanu. W miarę zmniejszania się ilości sadzonek do 5—6 tys. sztuk na 1 ha — wysokości wzrastają. Przy jednakowych warunkach podłoża i rzeźby terenu, bonitacje określone według średniej wysokości zwiększają się od V do III. Nieco wolniej zwiększa się również i zasobność drzewostanu.

Ze wskazanych prawidłowości wynika wniosek o konieczności stosowania rzadkich upraw na „bezglebowych“ podłożach (skałach macierzystych). Wobec tego, że na piaskach Nizniednieprowskich rzadkie uprawy rzędowe są narażone na zniszczenie przez uderzenia ziarenek piasku (giną całkowicie w pierwszym roku), to wyjściem z tej sytuacji jest zastosowanie systemu gniazdowego, łączącego w sobie zalety gęstych upraw (wytrzymałe na działanie wiatru i spiekoty słonecznej „biogrupy“) z zaletami przerzedzonych upraw (rozstaw gniazd 5×5 m daje szeroką powierzchnię pokarmową). Ochronę od wiatru uzyskuje się przez siew traw na piaskach lotnych oraz przez pozostawienie pasów ochronnych z dzikich traw między gniazdami — na piaskach zarośniętych.

Problem utworzenia początkowej gleby rozwiązujemy również przez zastosowanie systemu gniazdowego wprowadzenia warstewki torfu w jamki o powierzchni $0,5 \times 0,5$ m na głębokość 0,3—0,4 m. W ten sposób zapewniamy wysoki procent przyjmowania się sadzonek (70—80%) i dobry wzrost upraw od samego początku.

Wprowadzenie torfu ma na celu zastąpienie jednocześnie poziomego próchnicznego i stworzenie niejako warstewki zatrzymującej wilgoć.

Ustalenie piasków Nizniednieprowskich i innych na południu Ukrainy, a także odsłoniętych skał macierzystych na urwiskach ulegających erozji, odbywa się na podstawie klasyfikacji typologicznej, w zasadzie wspólnej z klasyfikacją lasów naturalnych. Przez to stwarza się możliwość szerokiego wykorzystania środków gospodarstwa leśnego do prac agro-laso-melioracyjnych.

Doktor nauk ekonomicznych G. P. Motowiłow w referacie o zastosowaniu typologii leśnej w urządzaniu lasu wykazał, że idea typów lasu była po raz pierwszy wysunięta i znalazła zastosowanie w urządzaniu lasów, gdzie najbardziej wyraziście odczuwało się konieczność poznania wzrostu i rozwoju roślinności drzewiastej, w powiązaniu z warunkami środowiska, dla ustalenia praktycznych zabiegów gospodarczych.

W pierwszej fazie rozwoju typologia leśna została wykorzystana w głównej mierze przy inwentaryzacji lasów. Obecnie rozwój typologii leśnej wciąż jeszcze nie zaspokaja potrzeb produkcji leśnej, a w szczególności urządzania lasu. W rezultacie szeregu niedociągnięć, typologię leśną wykorzystuje się obecnie tylko przy inwentaryzacji i przy opisie lasów, nie znajdując zastosowania przy rozwiązywaniu zagadnień organizacji i prowadzenia gospodarstwa leśnego.

Najważniejszym zastosowaniem typologii w zakresie urządzania lasu jest tworzenie „gospodarstw“ opartych na zasadzie typologicznej. Jedynie typy lasu znajdują obecnie zastosowanie jako podstawy do tworzenia gospodarstw. Dlatego tworzenie „gospodarstw“ może być sprowadzone do połączenia typów lasu lub innych jednostek typologicznych, według różnych zbliżonych do siebie cech. „Gospodarstwo“ jest właśnie sposobem po-

łączenia jednostek typologicznych dla gospodarczego ich wykorzystania. System jednostek klasyfikacyjnych leśno-typologicznych może być przedstawiony w postaci następującego podziału taksonomicznego typologii leśnej: a) typ siedliska, b) typ lasu, c) seria typów lasu, d) grupy typów lasu (formacja).

W zależności od różnic w ekonomicznych warunkach gospodarstwa leśnego, mogą być stosowane różne jednostki typologiczne. W celu najpełniejszego wykorzystania naturalnych właściwości wzrostu i rozwoju lasu, należy znać procesy i zjawiska właściwe drzewostanom danego typu lasu, a w szczególności te, które ograniczają jego wzrost i rozwój. Projektowanie zabiegów gospodarczych w poszczególnych „gospodarstwach“ powinno opierać się na charakterze i kierunku rozwoju czynników ograniczających w typach lasu, włączonych w „gospodarstwo“.

Porządek łączenia leśno-typologicznych jednostek w „gospodarstwo“ w różnych warunkach produkcyjno-ekonomicznych powinien być różny i powinien zależeć od narodo-gospodarczego znaczenia lasów. Dla ustalenia zasad łączenia jednostek typologicznych w gospodarstwa należy wyjaśnić: ilościowy stosunek powierzchni zajmowanych przez drzewostany różnych typów lasu w gospodarowanych terenach tworzonych jednostek, stopień podobieństwa czynników ograniczających i drogi usunięcia lub zmniejszenia ich szkodliwego wpływu w różnych typach lasu oraz właściwości techniczno-leśnych podstaw dla łączenia typów lasu w różnych typach produkcyjnych gospodarstwa leśnego. System zabiegów gospodarczo-leśnych w każdym z wydzielonych „gospodarstw“ powinno ustalać się, wychodząc z ich właściwości w różnych typach lasu i zgodnie z produkcyjnymi typami gospodarstwa leśnego.

Dla rejonizacji roślinności leśnej, koniecznej przy ustanawianiu zasad gospodarstwa dla dużego terytorium, w charakterze czynnika określającego rejon należy wykorzystać typ lasu. Dlatego należy zbadać jakościowe zmiany typów na różnych obszarach i ustalić te punkty, gdzie wewnętrzne właściwości typów lasu zmieniają się w takiej mierze, że pociąga to za sobą konieczność ustanowienia innych sposobów oddziaływania na las.

Doktor nauk biologicznych A. A. Mołczanow w referacie pt. „Typologia leśna i hydrologiczna rola lasu“ zaznaczył, że stosunki wilgotnościowe gleb i zapasy wody w nich zmieniają się zgodnie ze zmianą warunków geograficznych.

Na stosunki wodne i wilgotność gleb wykazują wpływ: skład mechaniczny gleb, geomorfologia miejscowości, warunki spływu powierzchniowego i poziomego wód gruntowych. Stosunki wodne gleb zmieniają się w zależności od stanu kultury gleby i metod agrotechnicznych. W związku z tymi czynnikami zmienia się również spływ powierzchniowy. Przy jednakowym składzie mechanicznym gleby spływ powierzchniowy zmienia się w zależności od charakteru rzeźby terenu i uprawy gleby.

Wielki wpływ na stosunki wodne gleb na terenie określonego rejonu geograficznego wykazuje roślinność. Różne gatunki roślin, transpirując różne ilości wody i zatrzymując różne ilości opadów na koronach, warunkują rozmaite nagromadzenie wilgoci w glebie. Rozchodowanie wilgoci na transpirację, parowanie i spływ, jest uzależnione od składu gatunkowego lasu i jego produktywności. Każdy typ lasu ma swoją rolę hydrologiczną w zapewnieniu określonego rozchodu wilgotności na transpirację, parowanie z powierzchni gleby i zatrzymywanie opadów przez korony drzew. Największy rozchód wilgotności na sumaryczne parowanie obserwujemy w sośninach mszystych (*Politrichosa*) i w świerczynach czernicowych. W rejonach z niedostatkami wilgotności rozchód jej jest mniejszy, niż w strefie lasów mieszanych.

Hydrologiczna rola lasu jest wynikiem współdziałania między roślinnością, zmieniającą się w czasie, oraz glebą ulegającą różnym zmianom pod wpływem rozmaitych gatunków roślinności.

Członek korespondent Akademii Nauk BSRR I. D. Jurkiewicz, w swoim referacie o typologii dąbrów Białoruskiej SRR wskazał, że badania glebowo-gruntowych warunków BSRR, klimatycznych właściwości poszczególnych rejonów, a także składu drzewostanów i roślinnej pokrywy zielnej (wskaźników) pozwoliły przystąpić do opracowania klasyfikacji typów dębowych lasów BSRR na zasadzie agrobiologii miczurinowskiej.

Rozmieszczenie dębu, grabu i świerka na terytorium BSRR posiada mocno zarysowaną „strefowość” klimatyczną, odzwierciedlającą również właściwości warunków glebowo-gruntowych. W związku z tym, podział dąbrów według grup typów lasu podaje się z uwzględnieniem formacji, klimatycznie zastępujących się (dąbrowy grabowe, dąbrowy świerkowo-grabowe, dąbrowy świerkowe). Według jednorodności rzeźby terenu, warunków glebowo-gruntowych, składu drzewostanów i pokrywy zielnej, w ramach każdej grupy dąbrów wydzielono najliczniej spotykane typy dębowych lasów BSRR.

Porównując typy lasu, wchodzące w skład pierwszych trzech grup, jako klimatycznie zastępujące, prof. I. D. Jurkiewicz podał następujące dane:

Typy dębowych lasów Białoruskiej SRR

I grupa dąbrowy grabowe	II grupa dąbrowy świerkowo-grabowe	III grupa dąbrowy świerkowe
Dąbrowa grabowo-orlicowa (z czernicą)	Dąbrowa świerkowo-grabowo-czernic. (z orlicą)	Dąbrowa świerkowo-czernicowa (z orlicą)
Dąbrowa grabowo-szczawikowa	Dąbrowa świerkowo-grabowo-szczawikowa	Dąbrowa świerkowo-szczawikowa
Dąbrowa grabowo-podagrycznikowa	Dąbrowa świerkowo-grabowo-podagrycznikowa	Dąbrowa świerkowo-podagrycznikowa
Dąbrowa grabowo-turzykowa	Dąbrowa świerkowo-grabowo-turzykowa	Dąbrowa świerkowo-turzykowa
Dąbrowa grabowo-jesionowa	Dąbrowa świerkowo-grabowo-jesionowa	Dąbrowa świerkowo-jesionowa
Dąbrowa grabowo-trawista	Dąbrowa świerkowo-grabowo-trawista	Dąbrowa świerkowo-trawista

W ten sposób, stwierdził prof. Jurkiewicz, jeśli pominąć skład gatunków drzewiastych, to na zasadzie równowartości warunków glebowo-gruntowych i wskaźników (typowych przedstawicieli flory dna lasu) można zestawić uogólnioną klasyfikację dąbrów dla całego terytorium BSRR wydzieliwszy sześć serii dąbrów, którym odpowiadają określone typy warunków siedliskowych (według akademika W. N. Sukaczewa): dąbrowy czernicowo-orlicowe, dąbrowy szczawikowe, dąbrowy podagrycznikowe, dąbrowy pokrzywowo-jesionowe, dąbrowy śmiałkowo-turzykowe i dąbrowy zalewowe.

Opracowanie typologii dąbrów BSRR pozwoliło głębiej i konkretniej uzasadnić wszystkie zabiegi gospodarczo-leśne, mające na celu odbudowanie i rozpowszechnienie tych dąbrów.

Ustalone typy dąbrów obecnie są szeroko wykorzystane w pracach urządzeniowych BSRR, a typy warunków siedliskowych (serii) — przy opracowaniu typów upraw leśnych.

Kandydat nauk rolniczych A. I. Zwjedris w referacie o typologicznej klasyfikacji lasów Łotewskiej SRR zakomunikował, że obecnie wzięto pod uwagę 20 typów siedlisk.

W zależności od gatunku drzewa, w każdym typie siedliska mogą tworzyć się rozmaite typy lasu, ilość których wcale nie ogranicza się do podanych w schemacie klasyfikacji typologicznej. Typy siedlisk, a razem z nimi i typy lasów, podzielono na cztery rzędy:

- 1) typy na glebach mineralnych bez nadmiernego uwilgotnienia,
- 2) na mineralnych glebach z nadmiernym uwilgotnieniem,
- 3) na glebach torfiastych, mckrych,
- 4) na osuszonych glebach torfiastych.

W rzędach typy siedlisk ułożone są w miarę wzrastającej urodzajności.

Referent zauważył, że długoletnie doświadczenie wykazało praktyczną możliwość oraz celowość zastosowania typologii leśnej, opracowanej przez wszechzwiązkowe obrady typologiczno-leśne w 1950 r.

Praktyczne zastosowanie klasyfikacji typologicznej lasów w gospodarce leśnej Łotewskiej SRR było przedstawione w referatach P. E. Sarma i K. K. Busza.

Kandydat nauk rolniczych P. E. Sarma w referacie pt. „Zastosowanie typologii leśnej przy osuszaniu lasów w Łotewskiej SRR“ podkreślił, że zmniejszenie nadmiernego uwilgotnienia terenów leśnych, będące jednym z najbardziej efektywnych zabiegów gospodarczo-leśnych, powinno być jeszcze silniej związane z typologią leśną i z badaniem siedlisk. Dodatkowe badania urzędniowców na Łotwie wykazują, że zastosowanie typologii leśnej w urządzaniu lasu, z oznaczeniem typów lasu na mapach drzewostanowych, daje możliwość planowania i przeprowadzania zabiegów gospodarczych w powiązaniu z typami lasu. Materiały urządzania lasu oraz typologiczna analiza warunków przyrodniczych mogą służyć za podstawę do wykazania powierzchni leśnych, potrzebujących osuszenia i do ustalenia zapasu ziem osuszanych.

Typy lasu oznaczają hodowcy wynik osuszania i dlatego mogą być wykorzystane dla uzasadnienia i ustalenia kolejności tego zabiegu. W celu szerszego zastosowania typologii w gospodarstwie leśnym, szczególnie przy osuszaniu lasu — twierdził referent — należy koniecznie opracować instrukcję urządzania lasu i wykorzystując typologię, przeprowadzić prace urzędniowe.

Kierownik oddziału urzędniowego K. K. Busz w referacie pt. „Próba zastosowania typologii leśnej w urządzaniu lasów Łotewskiej SRR“ wypowiedział pogląd, że typ siedliska (w połączeniu z gatunkiem panującym — typ lasu) przy urządzaniu lasu zastępuje opis gleby, stosunków wodnych i żywej pokrywy, charakteryzuje rzeźbę terenu i podszyt, a także pozwala na prawidłowe ugrupowanie i przeprowadzenie analizy danych dla inwentaryzacji leśnej.

Z typem lasu są silnie związane liczne zabiegi gospodarczo-leśne (sztuczne i naturalne odnowienie lasu, cięcia pielęgnacyjne, pożądany skład gatunkowy, skład sortymentów, struktura przeciwpożarowa, walka ze szkodnikami i chorobami lasu, użytkowanie uboczne itd.), dlatego typy lasu powinny być szeroko wykorzystane przy organizacji gospodarstwa leśnego. Jednakże w instrukcji urządzania lasu z 1951 r. nie są wykorzystane wszystkie możliwości zastosowania typów.

Pożądane jest usystematyzowanie danych z inwentaryzacji lasów i zbadanie ich na podstawie typów.

W dyskusji po referatach przemawiali: prof. doktor nauk rolniczych, laureat Nagrody Stalinowskiej W. G. Niestierow, prof. B. D. Żiłkin, K. Awotin-Pawłow, Razumow i inni.

Na podstawie nagromadzonego doświadczenia mówcy wskazywali na różne niedociągnięcia w typologii leśnej i wnosili swoje propozycje.

Prof. W. G. Niestierow podkreślił, że obecnie nie ma już podstaw do mówienia oddzielnie o typologii Sukaczewa i typologii Pogrebniaka. Zastosowanie typologii leśnej wykazało, że praktycy posługują się tezami opracowanymi przez Sukaczewa i Pogrebniaka, które wzajemnie się uzupełniają.

Prof. W. G. Niestierow zatrzymał się także na poszczególnych, w jego rozumieniu nieprawidłowych, sformułowaniach poruszonych przez Motowiłowa i Mołczanowa w ich

referatach na sesji. Należy stwierdzić, że ani jeden referent nie oświetlił roli i znaczenia przodującej radzieckiej nauki agrobiologicznej, w tej części nauki o lesie, w której mówi się o określaniu i ustanawianiu zasad typologii leśnej, koniecznej dla prawidłowego prowadzenia gospodarstwa leśnego. Nie wykazano także ciasnoty poglądów i płytkości wypowiedzi burżuazyjnych uczonych o typach lasu.

W gospodarstwie leśnym pracują setki tysięcy leśników. Dobra znajomość ich codziennej pracy powinna doprowadzić do wyciągnięcia wniosków, które wpłyną na zwiększenie wydajności i lepsze wykorzystanie lasów w interesie narodu radzieckiego, w interesie budownictwa komunizmu.

Wrześniowe plenum KC KPZR przez uchwałę „O dalszym podniesieniu gospodarstwa rolnego ZSRR“ postawiło odpowiedzialne zadanie także przed pracownikami leśnymi. W pracach konferencji naukowej, gdzie były wszechstronnie przeanalizowane zagadnienia zastosowania typologii leśnej w praktyce, wzięli udział uczeni RFSRR, USRR, BSRR, Łotewskiej, Litewskiej, Estońskiej i Karelo-Fińskiej SRR. Ich kolektywne doświadczenie będzie przyczyniać się do dalszego polepszenia naszego gospodarstwa leśnego, od szybszego wypełnienia zadań partii i rządu.

*

Po przedyskutowaniu wysłuchanych referatów konferencja naukowa przyjęła następujące rezolucje:

I

Uchwały XIX Zjazdu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego przewidują ogromne prace w dziedzinie odnowień lasu i tworzenia nowych lasów na kilku milionach hektarów oraz rozwój prac w dziedzinie ścinki i wywózki drewna w lesistych rejonach kraju. Te zabiegi powinny opierać się na prowadzeniu i organizowaniu gospodarstwa leśnego, z wprowadzeniem podstaw naukowych i z szerokim wykorzystaniem wiadomości o przyrodzie leśnej.

W celu zwiększenia ilościowej i jakościowej produktywności gospodarstwa leśnego, racjonalizacji prac urzędniowych i hodowlanych, techniki prac zrębowych, odnowień i pielęgnacji konieczne jest powszechne wprowadzenie do praktyki gospodarstwa leśnego typologii leśnej, pozwalającej uogólniać i wymieniać doświadczenia produkcyjne w gospodarstwie leśnym z racjonalnym wykorzystaniem jego naturalnych zasobów.

Międzyrepublikańska konferencja naukowa omawiająca zagadnienie zastosowania typologii w gospodarstwie leśnym stwierdziła, że doświadczenie stosowania zasad, przyjętych na wszechzwiązkowych obradach typologiczno-leśnych w 1950 r. pokazało prawidłowość podstawowych twierdzeń przyjętych na tych obradach.

Referaty wygłoszone na konferencji pomagają rozwiązywać zagadnienia rozwoju i wprowadzenia typologii leśnej w praktykę gospodarstwa leśnego.

Konferencja naukowa potwierdza, że typy lasu i typy siedlisk powinny znajdować się u podstaw organizacji i prowadzenia gospodarstwa leśnego. Odzwierciedlają one bowiem właściwości naturalnych warunków wzrostu i rozwoju lasu i mogą być rozpatrywane jako jedna z zasadniczych form wprowadzenia zasad miczurinowskiej nauki biologicznej w organizację gospodarstwa leśnego.

Na zasadzie typologicznej powinna być przeprowadzona analiza i uogólnienie wyników badań w zakresie biologii lasu i gatunków drzewiastych — twórców lasu, zbadanie stosunków klimatycznych, hydrologicznych i glebowych, badanie fauny lasu i innych czynników. Łącznie z uwzględnieniem typów lasu powinny być badane i regulowane ochronne, wodochronne, sanitarne, techniczne, eksploatacyjne i inne własności lasu.

W celu stworzenia naukowych podstaw organizacji i prowadzenia gospodarstwa leśnego, podniesienia urodzajności gleby i zwiększenia produktywności lasów, powinny być badane nie tylko cechy morfologiczne, ale i wewnętrzne własności typów lasu, szczególnie te, które ograniczając wzrost i rozwój lasu, zmniejszają jego pożyteczne znaczenie. Powinny być również wytyczone drogi zmierzające do usunięcia tych ograniczających czynników.

Sesja uważa, że w różnych warunkach ekonomicznych, dla typologicznej charakterystyki lasów i zastosowania typologii przy organizacji gospodarstwa leśnego, powinny być wykorzystane różne jednostki typologiczne. Dla tego celu, przy pracach urzędniowych, poleca się łączyć typy w grupy lub zróżnicować je, zgodnie z poziomem intensywności gospodarstwa urządzanego obiektu.

Tworzenie gospodarstw opierających się obecnie na gatunkach panujących, ich produktywności i pochodzeniu, powinno łączyć się według bliskich jednostek typologicznych, ich naturalnych właściwości, przy czym w lasach posiadających różne znaczenie narodowo-gospodarcze, sposób łączenia jednostek typologiczno-leśnych powinien być różny.

W celu zbadania i urządzenia gospodarstw na większych i jednorodnych pod względem roślinności leśnej powierzchniach, należy koniecznie przeprowadzić rejonizację typologiczną, z wzajemnym powiązaniem klasyfikacji różnych republik, obwodów i rejonów przyrodniczo-historycznych, według cech stanu roślinności, własności i różnorodności warunków siedliskowych, które zapewniają racjonalne podstawy dla wymiany przodujących doświadczeń gospodarstwa leśnego między różnymi rejonami geograficznymi ZSRR. Uważa się za konieczne wpływać wszelkimi sposobami na zastosowanie typologii leśnej przy rozwiązywaniu codziennych zadań w praktyce gospodarstwa leśnego.

Konferencja aprobuje odczytane referaty i uważa za konieczne wydać w najbliższym czasie materiały sesji w oddzielnym zbiorze.

II

Konferencja aprobuje klasyfikację typologiczną stosowaną w Łotewskiej SRR, a przedstawioną w referacie A. J. Zwjedrisa, jako odzwierciedlającą różnorodność lasów Łotewskiej SRR i ich znaczenie gospodarcze. Szerokie doświadczenie w stosowaniu typologii leśnej przy projektowaniu i prowadzeniu zabiegów gospodarczych (osuszanie lasów, odnowienie lasu, cięcia pielęgnacyjne i in.) w Łotewskiej SRR, przedstawione w referatach doc. P. E. Sarmy i K. K. Busza, może stanowić cenny materiał dla bardziej pełnego, produkcyjnego zastosowania typologii leśnej.

Konferencja uznała doświadczenia badań topologicznych w Łotewskiej SRR, a także dane o drzewostanach jesionowych, przedstawione w referacie K. A. Saksa za wartościowe i uważa za konieczne opublikowanie monografii o typach lasów Łotwy oraz wykorzystanie jego prac dla sprecyzowania ogólnej klasyfikacji republiki.

W celu powiązania klasyfikacji lasów Łotwy z klasyfikacjami innych republik i obwodów, dla wymiany doświadczeń gospodarczo-leśnych z innymi republikami i obwodami ZSRR, konferencja poleca posługiwać się synonimiką typów lasu i typów siedlisk na zasadzie klasyfikacji przyjętych w innych republikach (uogólniony schemat akademika Sukaczewa, siatka edaficzna i in.).

Przełożył mgr inż. E. Bernadzki (tłumaczenie artykułu pt.: „Dostizenja nauki sdielajem dostojanajem proiswodstwa“. „Lesnoje Choziajstwo“, nr 11/1953, str. 52—58).